

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka, v právní věci žalobkyně: **Y. R. (K.)**, bytem , proti žalovanému: **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 23. 2. 2012, č. j. 981/12 - 1300 -203245

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 23. 2. 2012, č. j. 981/12 – 1300 – 203245 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. j. 31198/06/044971/1833 ze dne 13. 7. 2006 vydaném Finančním úřadem v Kralupech nad Vltavou (dále jen „finanční úřad“). Tímto dodatečným platebním výměrem byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za období 3. čtvrtletí roku 2005 ve výši 187.657 Kč s ohledem na skutečnost, že finanční úřad na základě daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobkyně při zrušení své registrace dne 26. 7. 2005 nesnížila nárok na odpočet DPH z nákupu osobního vozidla J. (dále jen „vozidlo“), ačkoliv toto vozidlo bylo ke dni zrušení registrace součástí obchodního majetku žalobkyně. Žalobkyně v žalobě s tímto závěrem žalovaného nesouhlasí a domnívá se, že odvolací řízení mělo vady mající ve svém důsledku vliv na správnost napadeného rozhodnutí, neboť Finanční ředitelství v Praze v rámci odvolacího řízení zaslalo svá dodatečná zjištění (písemnost č. j. 6670/11-1300-203245), včetně výzvy k vyjádření

k těmto zjištěním pouze žalobkyni, ačkoliv ta byla ve správním řízení zastoupena obecným zmocněncem.

Žalobkyně upozorňuje na skutečnost, že správní orgán sice hodnotil smlouvu o zajištění závazku převodem práva uzavřenou žalobkyní s obchodní společností SVO s.r.o. dne 21. 1. 2005, resp. dne 30. 11. 2007, avšak z těchto dokumentů učinil nesprávná skutková zjištění, neboť z uvedené smlouvy vyplývá, že vlastnické právo k předmětnému vozidlu přešlo na společnost SVO s.r.o. okamžikem podpisu smlouvy, tj. dne 21. 1. 2005, a závěr správního orgánu o tom, že ke dni 30. 9. 2005 nenastal rozhodný den pro trvalý přechod vlastnického práva, není správný. Společnost SVO s.r.o. vozidlo vykazuje od roku 2005 jako svůj majetek, vykazuje toto vozidlo ve svých inventurách a dokonce vozidlo i odepisuje, což podporuje závěr o tom, že žalobkyně ke dni zrušení svého podnikání vozidlo již neměla ve svém obchodním majetku.

Žalobkyně dále nesouhlasí s názorem správního orgánu ohledně smlouvy uzavřené žalobkyní se společností ČSOB leasing a.s., resp. ohledně ujednání o zajištění závazku.

Žalobkyně napadenému rozhodnutí dále vytýká nedostatečné odůvodnění, neboť Finanční ředitelství v Praze se omezilo pouze na popis zjištěných skutečností, které nijak nehodnotí. Závěr o tom, že žalobkyně byla povinna vozidlo evidovat ve svém obchodním majetku, není tedy řádně odůvodněn, neboť chybí myšlenkové postupy a úvahy, jakými se správní orgán při tvorbě svého rozhodnutí řídil.

Závěrem žaloby žalobkyně uvedla, že tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření daně již uplynula, neboť lhůta počala běžet dne 24. 4. 2006. Tato lhůta by bez přerušení skončila dne 23. 4. 2009, avšak v období od 16. 1. 2007 do 17. 12. 2009 (řízení před správním soudem, v rámci kterého bylo původní rozhodnutí žalované zrušeno) lhůta neběžela a skončila tedy dne 25. 3. 2012.

Dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění zákonů č. 458/2011 Sb. a č. 407/2012 Sb., který ustanovením § 19 odst. 1 zrušil mj. i Finanční ředitelství v Praze. Podle § 20 odst. 2 ve spojení s § 5 odst. 1 a § 7 téhož zákona jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně. Protože podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) je žalovaným správní orgán, na nějž přešla působnost správního orgánu, který rozhodl v posledním stupni, je žalovaným v této věci ze zákona Odvolací finanční ředitelství namísto Finančního ředitelství v Praze.

Žalovaný se k žalobě obsáhle vyjádřil podáním ze dne 16. 8. 2012, kdy zejména uvedl, že žalobkyně (*kupující*) dne 31. 3. 2003 koupí nabyla vlastnictví k předmětnému vozidlu od prodávající úvěrové společnosti ČSOB Leasing a.s., s níž žalobkyně současně uzavřela smlouvu o zajišťovacím převodu vlastnického práva. Instrumentum této smlouvy obsahovalo klauzuli, podle které byl výkon vlastnického práva žalobkyně podstatným způsobem omezen tak, že žalobkyně nebyla oprávněna bez předchozího souhlasu úvěrové společnosti převést vlastnické právo k vozidlu na třetí osobu a že vozidlo není oprávněna bez souhlasu úvěrové společnosti zastavit nebo k němu zřídit jakékoli jiné právo třetí osoby (*Smlouva o zajištění závazku převodem práva IV.14*). Na základě koupě vozu pro účely podnikání (*faktura*) uplatnila žalobkyně za zdaňovací období I. čtvrtletí 2003 daňový odpočet ve výši 312.760,90

Kč. O vozidle účtovala jako o svém hmotném obchodním majetku (*Přiznání k DPFO za rok 2004*).

Městský úřad v Kralupech nad Vltavou sdělil dne 14. 3. 2006 finančnímu úřadu jako správci daně, že žalobkyně ke dni zrušení registrace vozidlo stále provozovala. Žalobkyně správci daně při daňové kontrole dne 24. 4. 2006 potvrdila, že vozidlo stále vlastní (*protokol o ústním jednání č. j. 18726/06/044930/1392*). Finanční úřad dospěl k závěru, že ke dni zrušení registrace měla žalobkyně vozidlo ve svém obchodním majetku a že byla povinna jej evidovat ve smyslu zákona o DPH. Proto aplikoval § 74 odst. 5 a 6 zákona o DPH a dodatečným platebním výměrem ze dne 13. 7. 2006 provedl povinné snížení na odpočet z vozidla. Žalobkyně se dne 4. 8. 2006 odvolala proti závěrům daňové kontroly a proti platebnímu výměru, v němž tvrdila, že nejpozději dne 21. 1. 2005 převedla vlastnická práva k vozidlu na společnost SVO s.r.o. a že tedy v den zrušení registrace neměla vlastnická práva k vozidlu. Jako důkaz navrhla Smlouvu o zajištění závazku, která měla být uzavřena mezi žalobkyní jako zástavcem a společností SVO s.r.o. jako zástavním věřitelem již dne 21. 1. 2005. Podle smlouvy se povinnost vrátit částku, kterou věřitel půjčil žalobkyni na uhrazení dlužných leasingových splátek na vozidlo, řádně a včas zajišťuje převodem věci movité v majetku zástavce na zástavního věřitele k zajištění splnění závazku zástavního dlužníka s tím, že věc bude vrácena zpět dlužníkovi, pokud ten uhradí dlužnou částku spolu s úroky řádně a včas, tj. do 30. 6. 2005. V případě nesplnění závazku se převod práva stává trvalým. Hodnota zajišťovacího převodu práva se pro daňové účely sjednává na částku 0 Kč.

Odvolání žalobkyně žalovaný dne 7. 12. 2006 zamítl. Dne 15. 1. 2007 podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 2. 11. 2009, č. j. 6 Ca 36/2007 – 49, který je součástí správního spisu, rozhodnutí žalovaného zrušil. Nové rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 2. 2012. V odůvodnění rozhodnutí uvedl žalovaný, že provedl dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí. Za účelem zjištění skutečností souvisejících se smlouvou o zajištění závazku ze dne 21. 1. 2005 a dohody o přistoupení k závazku ze dne 30. 5. 2005 dožádal Finanční úřad pro Prahu 4 (místně příslušný finanční úřad společnosti SVO s.r.o.). Žalovaný na základě skutečností popsanych v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že do dne 30. 9. 2005 nenastal rozhodný den pro trvalý přechod práva a že žalobkyně byla povinna vozidlo evidovat. Společnost SVO s.r.o. se nestala na základě uváděného ujednání o zajišťovacím převodu práva vlastníkem věci. To dokládá skutečnost, že uvedená společnost o pořízení vozidla v roce 2005 neúčtovala na účtu 042 (pořízení dlouhodobého hmotného majetku) a dále ho nepřeučtovala na účet 022 (samostatné movité věci a soubory movitých věcí), nýbrž ho správně evidovala pouze v podrozvahové evidenci. Žalovaný je navíc toho názoru, že smlouva o zajištění závazku uzavřená mezi žalobkyní jakožto zástavcem a společností SVO s.r.o. jakožto věřitelem je v rozporu se smlouvou o zajišťovacím převodu vlastnického práva uzavřenou mezi žalobkyní a úvěrovou společností. Podle názoru žalovaného bylo vlastnické právo žalobkyně omezeno. Žalobkyně neměla oprávnění bez předchozího písemného souhlasu úvěrové společnosti převést vlastnické právo k věci na třetí osobu a nebyla oprávněna věc zastavit nebo k ní zřídit jakékoli jiné právo třetí osoby, zejména právo předkupní nebo nájemné. Žalovaný proto nesouhlasí s názorem žalobkyně, že ze smlouvy o zajištění závazku převodem práva je nesporné, že právo vlastnické, které měla žalobkyně k vozidlu, přešlo okamžikem podpisu smlouvy na společnost SVO s.r.o.

Žalovaný odmítl tvrzení o vadě řízení s tím, že výzva k vyjádření ze dne 20. 12. 2011 byla zástupci žalobkyně doručena fikcí uplynutím dne 21. 1. 2012. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje přezkoumatelnou úvahu, na základě které žalovaný dospěl k závěru

o vydání dodatečného platebního výměru po právu. V rámci odvolacího řízení bylo vyvráceno tvrzení žalobkyně, že ke dni 21. 1. 2005 došlo k převodu vlastnického práva na společnost SVO s.r.o., která od roku 2005 vykazuje vozidlo jako svůj majetek, vykazuje ho v inventurách a dokonce vozidlo i odepisuje. Z inventární karty plyne, že odepisování vozidla bylo zahájeno až 19. 12. 2007, nikoli tedy již od 21. 1. 2005. Z téže karty dále plyne, že vozidlo se v letech 2005 a 2006 neodepisovalo a bylo vedeno v podrozvahové evidenci. Z toho plyne, že k trvalému převodu práva na společnost SVO s.r.o. nedošlo a že žalobkyně byla povinna vozidlo evidovat ve svém obchodním majetku.

S námitkou prekluze žalovaný nesouhlasí. Počítání této lhůty je nutno posuzovat dle tehdy platné právní úpravy tedy podle zákona o správě daní a poplatků. Aplikaci přechodného ustanovení § 264 odst. 3 daňového řádu, jak uvádí žalobkyně, nelze použít, neboť v době zahájení daňové kontroly daňový řád neplatil a žalovaný byl povinen se řídit počítáním lhůty podle zákona o správě daní a poplatků. Podle § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků ve znění platném pro rok 2005 nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Daňové přiznání za 3. čtvrtletí 2005 došlo na finanční úřad dne 25. 10. 2005. Třiletá prekluzivní lhůta tedy začala běžet od 1. 11. 2005 a skončila by uplynutím dne 31. 10. 2008. Vzhledem k tomu, že ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků učinil správce daně před uplynutím této lhůty úkon směřující k vyměření daně, běžela třiletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Tímto úkonem bylo zahájení daňové kontroly dne 24. 4. 2006 na DPH za zdaňovací období 1.- 3. čtvrtletí roku 2005. Zahájení daňové kontroly tedy způsobilo prodloužení prekluzivní lhůty do 31. 12. 2009. Na základě ukončené daňové kontroly vydal správce daně dodatečný platební výměr č. j. 31198/06/044971/1833 ze dne 13. 7. 2006, kterým dodatečně vyměřil daňovou povinnost za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2005 ve výši 187.657 Kč. Proti dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání. Předmětné odvolání žalovaný zamítl rozhodnutím č. j. 9311/06-1300-203245 ze dne 7. 12. 2006, které nabylo právní moci dne 15. 12. 2006 tj. před uplynutím prekluzivní lhůty (do jejího uplynutí zbývalo 1112 dní tj. do 31. 12. 2009). Rozhodnutí o odvolání č. j. 9311/06-1300-203245, které nabylo právní moci dne 15. 12. 2006, bylo napadeno žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 22. 1. 2007. Ze lhůty 1112 dní tak uplynulo do doby podání žaloby 37 dní. Dnem 22. 1. 2007 došlo ke stavení běhu lhůty podle § 41 s. ř. s. Dne 14. 12. 2009 byl doručen žalovanému rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 6 Ca 36/2007 – 49, ze dne 2. 11. 2009, který rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Předmětný rozsudek nabyl právní moci dne 17. 12. 2009. Žalovanému, kterému byla věc vrácena k dalšímu řízení, tak do uplynutí práva stanovit daň zbývalo 1075 dní (1112 dní – 37 dní). Dne 23. 2. 2012 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. 981/12-1300-203245, které nabylo právní moci dne 8. 3. 2012. Prekluzivní lhůta tedy běžela od 18. 12. 2009 do 8. 3. 2012, tj. po dobu 812 dní, kdy probíhalo odvolací řízení a dále ve dvouměsíční lhůtě, ve které lze podat soudu žalobu na přezkum rozhodnutí žalovaného (prekluzivní lhůta běžela po dobu 61 dne od 9. 3. 2012 do 8. 5. 2012). Z razítka Městského soudu v Praze na žalobě vyplývá, že dne 9. 5. 2012 došla Městskému soudu v Praze žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Tímto dnem došlo opětovně ke stavení běhu lhůty dle ustanovení § 41 s. ř. s. V daném případě do uplynutí prekluzivní lhůty zbývá ještě 202 dní (1075 dní - 873 dní). Z tohoto popisu je zřejmé, že prekluzivní lhůta pro projednávání případ neuplynula, rozhodnutí č. j. 981/12-1300-203245 bylo vydáno před jejím uplynutím.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti, které ostatně nejsou ani mezi účastníky sporné:

Finanční úřad daňovou kontrolou zahájenou dne 24. 4. 2006 došel k závěru, že žalobkyně jakožto daňový subjekt nesnížila nárok na odpočet daně z obchodního majetku evidovaného, nebo který měl být evidován ke dni zrušení registrace, z kterého žalobkyně uplatnila odpočet daně, přičemž tímto majetkem bylo předmětné vozidlo.

Finanční úřad proto dne 13. 7. 2006 vydal dodatečný platební výměr, jímž žalobkyni podle zákona o DPH a § 46 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků vyměřil DPH za 3. čtvrtletí 2005 ve výši 187 657 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dopisem ze dne 24. 7. 2006 odvolání. Žalobkyně v odvolání proti dodatečně vydanému daňovému výměru namítala zejména to, že dne 21. 1. 2005 byla uzavřena smlouva o půjčce mezi věřitelem SVO s.r.o. a dlužníkem BONNA s.r.o., kdy povinnost dlužníka vrátit věřiteli půjčené peněžní prostředky byla zajištěna smlouvou o zajištění závazku převodem práva, kterou jako zástavce uzavřela žalobkyně. Z této smlouvy je nesporné, že žalobkyně nejpozději ke dni 21. 1. 2005 převedla vlastnické právo k předmětnému vozidlu na společnost SVO s.r.o. a v den zrušení registrace tedy předmětné vozidlo nenáleželo do jejího obchodního majetku a dodatečně vyměřená daňová povinnost ve skutečnosti neexistuje.

Odvolání žalobkyně však bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2006, č. j. 9311/06-1300-203245, zamítnuto.

Zamítavé rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 2. 11. 2009 rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jak vyplývá z odůvodnění citovaného rozsudku Městského soudu v Praze, důvodem pro zrušení rozhodnutí odvolacího správního orgánu bylo zejména nedostatečné odůvodnění právních závěrů správního orgánu, neboť dle názoru Městského soudu v Praze *„žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl konkrétní důvody a konkrétní právní předpisy, na základě kterých učinil závěr, jenž měl vliv na výrok napadeného rozhodnutí, které je pak v této části nepřezkoumatelné.“*

Po zrušujícím rozhodnutí Městského soudu v Praze provedl žalovaný v rámci odvolacího správního řízení úkony směřující k doplnění dokazování, jejichž výsledek shrnul ve své zprávě ze dne 20. 12. 2011, č. j. 6670/11-1300-203245.

Po shora uvedených úkonech žalovaný vydal dne 23. 2. 2012 nové rozhodnutí č. j. 981/12-1300-203245 (napadené nyní projednávanou žalobou), kterým odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru opět zamítl a napadený platební výměr potvrdil. Odůvodnění tohoto rozhodnutí obsahově koresponduje se shora uvedeným vyjádřením žalovaného ze dne 16. 8. 2012, kdy soud pro úplnost opakuje, že žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru s odkazem na dále uvedené skutečnosti. Podle § 74 odst. 5 zákona o DPH je plátce daně povinen při zrušení registrace snížit nárok na odpočet daně z obchodního majetku evidovaného, nebo který měl být evidován, ke dni zrušení registrace, pokud u tohoto majetku uplatnil odpočet daně, přičemž podle § 4 odst. 3 písm. c) zákona o DPH se obchodním majetkem rozumí souhrn majetkových hodnot, který slouží nebo je určen osobě povinné k dani k uskutečňování ekonomických činností, a o kterém je tato osoba povinna účtovat nebo jej evidovat. Žalovaný v rozhodnutí dále konstatuje, že žalobkyně na základě daňového dokladu č. 6330030 ze dne 31. 3. 2003 vystaveného dodavatelem společností ČSOB Leasing, a.s., uplatnila odpočet daně ve výši 312.760,90 Kč ze zakoupeného předmětného vozidla, které žalobkyně nabyla na základě kupní smlouvy ze dne 31. 3. 2003, kdy podle této kupní smlouvy byla sjednaná celková cena

1.734.401 Kč rozložena do 35 splátek. Současně s touto kupní smlouvou byla mezi stejnými účastníky uzavřena smlouva o zajišťovacím převodu práva, podle které vlastnické právo k předmětnému vozidlu přejde zpět na prodávající ČSOB Leasing, a.s. v případě, že nastane některá z podmínek specifikovaných ve smlouvě o zajišťovacím převodu práva, např. prodloužení žalobkyně jako kupující s úhradou sjednaných splátek.

Pokud jde o námitku žalobkyně, že ke dni 21. 1. 2005 přešlo vlastnické právo na společnost SVO s.r.o., a to podle smlouvy o zajištění závazku ze dne 21. 1. 2005 a podle dohody o přistoupení k závazku ze dne 30. 4. 2005, k tomu žalovaný uvedl, že společnost BONNA s.r.o. (dlužník) si od společnosti SVO s.r.o. (věřitel) dne 21. 1. 2005 vzala půjčku, která byla mimo jiné zajištěna smlouvou, jejímž předmětem bylo předmětné vozidlo. Závazek z půjčky nebyl uhrazen a společnost SVO s.r.o. účtuje o předmětném vozidle jako o svém majetku, což vyplývá z inventurní karty hmotného majetku č. 8, a uplatňuje si z něj odpisy a to od 19. 12. 2007. Dle smlouvy „Zajištění závazku převodem práva“ ze dne 30. 11. 2007, kterou byla nahrazena původní smlouva ze dne 21. 1. 2005, se žalobkyně zavázala uhradit svůj dluh u společnosti SVO s.r.o. nejpozději do 31. 12. 2008, s tím, že pokud do této doby bude dluh řádně a včas splacen, uplatní se rozvazovací podmínka a smlouva o zajištění závazku převodem práva zanikne. Závěrem odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vyslovil názor, že do 30. 9. 2005 nenastal rozhodný den pro trvalý přechod vlastnického práva k předmětnému vozidlu na společnost SVO s.r.o. a žalobkyně tak byla povinna vozidlo evidovat, což dokládá i skutečnost, že společnost SVO s.r.o. v roce 2005 neúčtovala o pořízení vozidla na účtu 042 - Pořízení dlouhodobého hmotného majetku, ale evidovala ho správně pouze v podrozvahové evidenci.

Ve správním spise je založena smlouva nazvaná „Smlouva o zajištění závazku“ uzavřená dne 21. 1. 2005 mezi společnostmi SVO s.r.o. (zástavní věřitel) a žalobkyní (zástavce). Obsahem této smlouvy je zajištění závazku společnosti BONNA s.r.o. vrátit společnosti SVO s.r.o. půjčku ve výši 270.000 Kč. Zajištění spočívá v tom, že žalobkyně převádí touto smlouvou své vlastnické právo k předmětnému vozidlu na společnost SVO s.r.o. s tím, že pokud dlužník BONNA s.r.o. uhradí svůj dluh společnosti SVO s.r.o. do 30. 6. 2005, tato smlouva se ruší a vozidlo se vrací zpět žalobkyni. Pokud však tento závazek nebude včas splněn (tj. do 30. 6. 2005), převod vlastnického práva se stává trvalým.

Ve správním spise je dále založena smlouva nazvaná „Dohoda o přistoupení k závazku“ uzavřená dne 30. 4. 2005 mezi společnostmi SVO s.r.o. (věřitel) a žalobkyní (zástavce) navazující na smlouvu ze dne 21. 1. 2005, dle které žalobkyně přistupuje k dluhu společnosti BONNA s.r.o. s tím, že doba splatnosti dluhu se z původně sjednaného termínu do 30. 6. 2005 prodlužuje do 31. 12. 2007, kdy tímto dnem se zajišťovací převod práva stává trvalým, pokud nebude dluh včas splněn.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Jednání ve věci nenařizoval s ohledem na presumovaný souhlas žalobkyně a na výslovný souhlas žalovaného s takovým postupem (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 74 odst. 5 zákona o DPH, ve znění účinném do 1. 10. 2005 (protože registraci zrušila žalobkyně 26. 9. 2005), při zrušení registrace je plátcе povinen snížit nárok na odpočet daně z obchodního majetku evidovaného, nebo který měl být evidován, ke dni zrušení registrace, pokud u tohoto majetku nebo jeho části uplatnil odpočet daně. Při výpočtu částky

snížení nároku na odpočet daně se použije § 72 až 77. Tato povinnost se týká i dovezeného zboží, které plátce užívá na základě smlouvy o finančním pronájmu, pokud bylo propuštěno do režimu volného oběhu a není k datu zrušení registrace součástí obchodního majetku plátce.

Podle § 4 odst. 3 písm. c) téhož zákona ve stejném znění je obchodním majetkem souhrn majetkových hodnot, který slouží nebo je určen osobě povinné k dani k uskutečňování ekonomických činností a o kterém je tato osoba povinna účtovat nebo jej evidovat.

Ze shora uvedených skutečností a citované rozhodné právní úpravy je zřejmé, že pro rozhodnutí o podané žalobě je významná zejména otázka, zda předmětné vozidlo ve smyslu ustanovení § 74 odst. 5 zákona o DPH (ve znění účinném ke dni zrušení registrace), náleželo do obchodního majetku žalobkyně ke dni zrušení registrace. Napadené rozhodnutí odvolacího správního orgánu je založeno na tom, že předmětné vozidlo do obchodního majetku žalobkyně ke dni zrušení registrace náleželo, a protože žalobkyně dříve uplatnila z tohoto vozidla odpočet daně, měla při zrušení registrace povinnost dle výše uvedeného ustanovení nárok na odpočet snížit, což však neučinila. Naopak žalobkyně je toho názoru, že předmětné vozidlo do jejího obchodního majetku nenáleželo, neboť nejpozději ke dni 21. 1. 2005 se stalo vlastnictvím společnosti SVO s.r.o., kdy jiné skutečnosti žalobkyně v této souvislosti žalobou nerozporovala (např. skutečnost, že vozidlo bylo použito k odpočtu daně).

Při zkoumání obsahu smlouvy o zajištění závazku ze dne 21. 1. 2005 a navazující smlouvy o přistoupení k závazku ze dne 30. 4. 2005 dospěl soud k závěru, že ujednání o zajišťovacím převodu práva je absolutně neplatné pro rozpor se zákonem podle § 39 občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb.), ve znění, které bylo účinné ke dni vyhotovení smluv. Jak je již shora uvedeno, obsahem zmíněné smlouvy ze dne 21. 1. 2005 byl převod vlastnického práva žalobkyně k předmětnému vozidlu na společnost SVO s.r.o. za účelem zajištění závazku společnosti BONNA s.r.o. jako dlužníka vrátit věřiteli SVO s.r.o. finanční půjčku s tím, že pokud tento závazek bude řádně a včas uhrazen, převod se ruší a vozidlo se vrací zpět žalobkyni. V opačném případě (prodlení se splacením závazku) se však převod stává trvalým. Jiný způsob vypořádání stran v případě nesplnění hlavního závazku nebyl stranami ve zmíněných smlouvách sjednán. Takto upravená vzájemná práva a povinnosti v podstatě představují ujednání o tzv. propadné zástavě, které však bylo v rozporu s kogentním zákazem podle § 169 písm. e) občanského zákoníku v rozhodném znění. V návaznosti na neplatné ujednání o trvalém převodu vlastnického práva a vzhledem k tomu, že předmětná smlouva o zajištění závazku převodem práva neobsahuje jiné právem povolené ujednání, podle kterého by se strany smlouvy vypořádaly v případě, že zajištěný závazek nebude splněn, je nutné tuto smlouvu v části týkající se zajišťovacího převodu práva považovat za absolutně neplatnou i pro neurčitost, jak vyplývá z rozsudku velkého senátu občanského a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2008 sp. zn. 31 Odo 495/2006, publikovaného jako Rc 45/2009, kde Nejvyšší soud shrnul, že „smlouva o zajišťovacím převodu vlastnického práva, která neobsahuje ujednání o tom, jak se smluvní strany vypořádají v případě, že dlužník zajištěnou pohledávku věřiteli řádně a včas neuhradí, je absolutně neplatná pro neurčitost (ve smyslu § 37 odst. 1 ObčZ). Vyvolává totiž nejistotu o obsahu práv a povinností účastníků smlouvy pro případ, že dlužník nedostojí svému závazku uspokojit zajištěnou pohledávku a to nejistotu, která – vzhledem k tomu, že o následcích takového porušení smlouvy mlčí nejen smlouva, nýbrž i zákon – nemůže být rozptýlena výkladem.“

Soud tedy uzavírá, že první žalobní bod je nedůvodný, protože v důsledku absolutní neplatnosti smlouvy o zajištění závazku ze dne 21. 1. 2005 žalobkyně ke dni zrušení své registrace ve svém obchodním majetku měla předmětné vozidlo a měla tak povinnost dle

shora citovaných ustanovení snížit nárok na odpočet daně. Jelikož tak neučinila, postupoval finanční úřad správně, když dodatečným platebním výměrem ze dne 13. 7. 2006 vyměřil žalobkyni dodatečnou DPH. Správně pak postupoval také žalovaný, který odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru zamítl, byť z jiného právního důvodu, jenž soud zkorigoval názorem vlastním, což však nemá vliv na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně dále namítala, že v odvolacím řízení došlo k procesní vadě spočívající v nesprávném doručení písemnosti č. j. 6670/11-1300-203245 žalobkyni, nikoli jejímu zástupci. Soud ze správního spisu zjistil, že žalovaný zmíněnou písemnost zaslal prostřednictvím provozovatele poštovních služeb zástupci žalobkyně panu Mgr. R. H. na adresu, kdy tuto adresu sám zástupce žalobkyně v odvolání ze dne 24. 7. 2006 uvedl jako svou doručovací adresu. Jelikož adresát nebyl zastižen, zanechal doručující orgán dne 22. 12. 2011 v místě doručení výzvu k vyzvednutí a zásilka byla u provozovatele poštovních služeb uložena. Adresát si v úložní době zásilku nevyzvedl, proto byla po uplynutí doby vrácena žalovanému. Následně žalovaný písemnost zástupci žalobkyně zaslal znovu a to na adresu, tj. na adresu trvalého bydliště evidovanou podle zvláštního právního předpisu (kdy i tuto adresu zástupce žalobkyně uváděl ve svých podáních adresovaných správnímu úřadu), kde byla zásilka po uplynutí úložní doby dne 24. 1. 2012 vhozena do schránky označené jménem adresáta. S ohledem na uvedené shledal soud doručení shora uvedené písemnosti za souladné se zákonem, a proto považuje uplatněnou žalobní námitku za nedůvodnou.

Žalobkyně dále namítala uplynutí tříleté lhůty pro vyměření daně, kdy tato lhůta počala plynout podle § 148 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, okamžikem zahájení daňové kontroly dne 24. 4. 2006. Lhůta byla dnem podání původní správní žaloby 16. 1. 2007 přerušena do dne rozhodnutí soudu, tj. 17. 12. 2009. Lhůta tak byla přerušena na 1066 dnů a skončila tak 25. 3. 2012, tj. v době, kdy rozhodnutí finančního úřadu nenabylo právní moci.

S námitkou prekluze se soud neztotožnil. Z přechodného ustanovení § 264 odst. 3 daňového řádu vyplývá, že pro posouzení běhu a délky lhůty, která započala podle dosavadních předpisů (což je souzený případ, kdy lhůta pro stanovení daně počala běžet za účinnosti zákona o správě daní a poplatků) se sice ode dne nabytí účinnosti daňového řádu postupuje podle tohoto nového zákona, avšak taková lhůta neskončí dříve než v den, ve který by skončila podle dosavadních právních předpisů, tj. podle zákona o správě daní a poplatků. Z uvedeného je zřejmé, že podle nového zákona lze postupovat v případě, pokud by lhůta aplikací nového předpisu měla skončit později. Aplikací nového předpisu nelze lhůty, které počaly běžet podle dosavadního zákona, zkrátit.

Pokud jde o samotný běh prekluzivní lhůty, ztotožňuje se soud zcela s argumentací obsaženou ve vyjádření k žalobě, na které odkazuje a dále je doplňuje. Lhůta pro stanovení daně počala podle § 47 zákona o správě daní a poplatků běžet od konce roku, ve kterém byla žalobkyně spravena o úkonu směřujícím k vyměření daně, jímž byla daňová kontrola zahájena dne 24. 4. 2006. Konec prekluzivní lhůty tak byl prodloužen do 31. 12. 2009. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobkyně č. j. 9311/06-1300-203245 proti dodatečnému výměru nabylo právní moci dne 15. 12. 2006, kdy do uplynutí lhůty tak zbývalo 1112 dní. Následně bylo rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobkyně napadeno u správního soudu (Městského soudu v Praze). Řízení před označeným soudem bylo zahájeno dne 22. 1. 2007, čímž došlo ke stavení běhu lhůty podle § 41 s. ř. s., kdy od právní moci napadeného rozhodnutí do doby podání správní žaloby uplynulo 37 dní. Zrušovací rozhodnutí Městského soudu v Praze vydané v řízení sp. zn. 6 Ca 36/2007 nabylo právní moci dne 17. 12. 2009. Pro stanovení daně tak správnímu orgánu zbývalo 1075 dní. Žalovaný správní orgán vydal dne 23. 2. 2012

projednávanou žalobou napadené rozhodnutí č. j. 981/12-1300-203245, které nabylo právní moci dne 8. 3. 2012. Od právní moci rozsudku Městského soudu v Praze do právní moci napadeného rozhodnutí tak uplynulo 812 dní, kdy z uvedeného je zřejmé, že k uplynutí tříleté lhůty v dané věci nedošlo.

Na základě shora uvedené právní argumentace soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu náklady řízení nevnikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. září 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 9. 9. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost:
Božena Kouřimová